

V zadnjem hipu.

do bi zameril Skončarjevemu Janezku, da se je tako rad vozil in vozil druge? Saj je človeku menda prirojeno, da se rad vozi. Poglej otročiče, kako radi se vozijo. Kadar gredó oče z vozom od doma, že se pritisne ta ali oni na soro, da se pelje vsaj do vogla hiše. In kadar zasliši zopet ropotanje proti domu, brž steče naproti, da se vsaj nekoliko popelje. Ali ni voziček ali sanke najljubša otroška igrača?

Pa bo kdo rekel: Otrok je otrok; zato se rad vozi, ker ima preživo kri in ne more biti pri miru. — Le počasi! Pa poglej odrastle, kako švigajo na kolesih, kako so polni železniški vožovi tudi takih, ki se vozijo samo za zabavo; poglej na reke in jezera, kako se vse giblje in ziblje. Vse je polno ljudi, ki se veselé prijetne vožnje. Še celo nad nami se vozijo ljudje v zrakoplovih.

Vsak se rad vozi, in Skončarjev Janezek se je tudi. Eno napako je pa le imel Janezek, katero ima pa menda vsak vozač Janezkove vrste. Pri svoji vpregi namreč ni takoj popravil, kadar se mu je kaj potrló, temveč je zavlekel potrto stvar v kaki kot v kolarni.

„Kaj mi če? Saj ne bom več rabil“, je mnogokrat rekel.

Pa mu vendar ta malomarnost enkrat ni prav hodila.

Jeseni je bilo. Na štirikolesnem vozičku je pripeljal dve debeli buči pred hišo. Sam pa, truden od vožnje, se je vlegel na travo pod hruško.

Svet pred hišo pa ni bil ravan, temveč je nalahko visel proti bregu in dolini. Voziček z bučama je jel polagoma lesti in se pomikati navzdol.

„Jurur, juur“ . . . je škripalo počasi ob suhih oseh.

„Jur, jur, jur, urjur“ je zdrčal voziček dol po bregu. V polnem teku se je zaletel z močjo v oreh. „Resk“ je dejalo — in mnc to je bilo potrtega. Voziček se je preobrnil, buči sta se pa podili na dno doline.

Ko je Janezek skočil pokonci in stopil na rob brega, je bilo že prepozno.

„No, zdaj pa imam!“ je zagodrnjal, ko je pobiral strti voziček. „Pa, kaj mi če? Kmalu bo sneg, takrat bodo pa sanke boljše.“ In zavlekel je voziček med staro šaro v kolarnico.

* * *

Drugo leto je bilo, dva dni pred majnikom. Gospod kaplan so šli skozi vas. Otroci so rinili k njim.

„Prav je“, so rekli, „da pridete radi k meni in se ne skrivate pred duhovniki. Ste že pridni.“

„Otroci, zdaj pa še ena. Majnik je pred durmi, v cerkvi bomo obhajali šmarnice. Treba bo ozaljšati Marijin oltar, treba bo bršlina za vence in cvetic za šopke. Ali kdo ve za lep bršlin?“

„Jaz, jaz, jaz, jaz“, zažvrgolelo je vse.

„No, kje veš ti zanj?“ vprašajo Strženovega Lojzka.

„V našem lesu ga je vse polno“, se odreže pogumno.

„V Stržajev les pojdemo takoj danes popoldne. Ali imate vozičke, da ga bomo pripeljali?“ vprašajo gospod.

„Imamo, imamo, imamo . . .“ je vriščalo od vseh strani. „Pa samo tisti, ki imate vozičke! Kdor nima vozička, ga ne rabimo. Popoldne ob eni bodite pripravljeni!“

Tudi Škončarjev Janezek se je spomnil svojega vozička, pa je šinil domov in se izgubil v kolarnici. Tam v kotu je ležal ves zametan in zastavljen njegov potrti voziček.

„To bo prijetno!“ si je mislil. „In gospod kaplan sami pojdejo z nami. To bo veselje! Toda voziček? Kar popraviti ga bo treba. Do ene ga bom že.“

Takoj se je spravil na delo. Toda slab kolar, slabo orodje in silno potrti voziček! Ni šlo tako hitro, kakor si je mislil Janezek. Ura je naglo odbila eno. Cela vrsta otrok se je dvignila in se z velikim vriščem pomikala v les. Janezek pa še ni bil gotov z svojim popravkom. Ostati je moral doma. „O, da bi ga bil vsaj prej popravil!“ je vzdihnil, ko je videl, da je prepozno.

Hudo mu je bilo, ko je proti večeru pripeljala cela vrsta voznikov vse polno bršlina, zelenja in cvetja in ga peljala v župnišče. Še hujše mu je pa bilo, ko so se veselili vozniki vračali z velikimi kosi belega kruha in lepimi podobicami od gospoda kaplana.

„Vsaka nemarnost se kaznuje prej ali slej“, so pripomnili mati Janezku, ki se je silno kislo držal in je imel mokre oči.

Še tisti večer je dal voziček čisto v red in je šel drugo jutro sam po bršlina. Ravno prav je bilo, da ga je pripeljal, ker ga je bilo nekaj zmanjkalo. Dobil je čedno podobico, kosa pa ne. Voziček ima pa zdaj bolj v redu.

F. G.

Naprej.

Vse cvetno je polje, in rože dehtè
In solnce nebeško nam sije, —
Oj, bratje, naprej čez doline, gore,
In kamor se cesta zavije!

Naj vriskajo srca v veselo prostost,
In v svobodi duša trepeče,
Dovolj je počitka in spanja dovolj,
Zdaj nove poiščimo sreče.

Oj, bratje, naprej, da zasine nam dan
Veselja in zlate radosti,
Na delo nemudno, da tihi večer
Življenja zatone v sladkosti.

Aleksij Ivanov.

